

ŠESTÁK

**Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 65 vydáno pro vnitřní potřebu - 1.listopadu 2005, nákladem 63 výtisků**

stavíme oddílovou chatu 23.10.2005

Oddílová rada

Časopis SKAUT-JUNÁK doznal značných změn. Má nový, moderní háv (příznivci BRAVO, GIRLS, ABC, ... zajásají) a lze si jej objednat i přes internet na <http://www.skaut.cz/casopisy/> (a nebo přes Janinu) - za 230,-Kč. A bude ti chodit poštou přímo domů! Fakt je to bomba!

Březiny - staví se úplně moc. Na konci listopadu by měly být hotové krovy na střechu DBCB. Kolaudace je plánovaná na červen 2006!!!

Náš oddílový časopis má přímo na středisku velmi vážného konkurenta - není jím střediskový časopis Stoupa hlásí, ale časák Dvojkařek, který se jmenuje TOŽ. Je fakt dost dobrý. Kdo máte možnost, tak se na něj mrkněte.

DBCB má ředitelku - Mgr.Míšu Pavlůskovou, maminku Máty a Máji. Od 13.října 2005 je mimo jiné i historicky první zaměstnankyní střediska Junáka 723.01 Vsetín. 13.10.2005 byl Míšou také podán veliký projekt na vybavení a provoz DBCB (v rámci prostředků z EU má projekt označení SROP 3.2) - celková částka je přes 4,6 mil Kč!!! O tom, zda tento projekt bude krajským úřadem přijat či ne, budeme vědět koncem prosince.

Na SEČINU (setkání činovníků našeho střediska) bylo oznámeno, že 1.Ch (JEDNIČKA) má existenční problém - hrozí mu zánik. Držíme jim pěsti, aby nešli ve stopách 2.Ch (zanikl) a 8.Ch (asimiloval do Trojky). Stávající vůdce oddílu Mucha odjíždí na rok zkusit štěstí do Anglie.

Na ŠESTÁKU č.65 se podíleli:
Dazul, Rampa (4.Ch), Zub, Fijalka, Sojka (2.D), Delfínek, Kikina, Kecka, Radek, Anita, Medvěd, Dick (ATOM), Janina, M.Nevrlý, LACHIM spol.s r.o. Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je v neděli **27.11.2005.**

Narozeniny v listopadu Petra M. - 30.11.1997

Byly upraveny a aktualizovány stránky DBCB - www.breziny.cz. Postupem času začne počet návštěvníků rapidně vzrůstat.

Středisko se na SEČINU usneslo, že v roce 2006 bude podporovat vzdělávací akce 5x více než v předchozím roce!!! Každý, kdo bude chtít udělat vůdcovské nebo čekatelské zkoušky má nárok na 60% úhradu nákladů od střediska. U ostatních vzdělávacích akcí (Svatoplukovy pruty, Fons, Vlk, LŠ, ...) má nárok na úhradu nákladů ve výši 40%. I ŠESTKA přispěje svým dílem - v oddílovém rozpočtu na rok 2006 bude vyčleněna částka, která našim členům na takovéto akce k příspěvku střediska přidá ještě za náš oddíl.

Na celobarevné titulní i poslední stránka časopisu ROVERSKÝ KMEN (říjen 2005) je poskládaná z fotek ŠESTKY - Klíště, Kikina, Budulínek, Mája, Medvěd, ...

Při sbírce „Postavme školu v Africe II.“ bylo vybráno přes 27.000,-Kč!!!

V pondělí 7.listopadu 2005 nás čeká velká sláva - proběhne symbolické slavnostní zahájení stavby DBCB. To kteří budou potřebovat **omluvenky do školy**, nechť se prostřednictvím svých rádců obrátí na Dazula.

Zápisky z ~~cancáku~~ **Jak jsme objevovali les**

(Kikina) Původně jsem chtěla psát o naší náborové hře Pašeráci, kterou jsme pořádali už před měsícem, ale pro mě se tahle akce nakonec zvrtnula v něco úplně jiného. V „malý velký zážitek“, který jsem sdílela s naším malým „šolístkem“ Petráškem...

...Na sraz před kostel přišla taky Barča a vzala s sebou aj malého Petráška, takže jsem víceméně celou dobu dělala to, co dělá správná teta (to je strom, jak dělá koník a dej Radimkovi pusinku), zatímco Barča točila a fotila.

Mezitím, co děcka nadšeně létaly po lese, přemýšlely, jak by přenesly ruličku od papíru a vymýšlely nejrůznější taktiky, já jsem chodila s Petráškem za ruku a ukazovala tomu malému človíčkovi to, co sama považuju za jednu z nejkrásnějších věcí na světě - podzimní les. Ukazovala jsem mu, jak zlátne a padá listí, a on vždycky zaklonil hlavičku a díval se do korun stromů, kdy zase něco spadne, dělal „malá“ všem kmenům, které potkal, a prsteček zapíchl do každého kousku mechu, který našel. Vždycky udělal: „Ee?“ a já jsem řekla: „Mech.“ A zase za chvíli udělal: „Ee?“ a já jsem zase řekla: „Mech.“ A on byl tak nadšený, že by běhal po lese pořád, kdyby nebyl ještě takový šolístek a měl víc síly. Sem tam už nemohl a kecnul na zem, ale i tak aspoň hrabal větvičkou, aby zjistil, co je pod spadáným listím. Byl jako v jiném, novém a neprozkoumaném světě a já jsem přemýšlela, co se asi honí v té malé šišce pokryté miminkovským chmýřím...

Kraj osamělých nocí

(úryvek z knížky „Větrné toulání“ - M.Nevrlý)

Je dobré dát si občas pěkně do trika. Je dobré zkusit tři dny nejíst, je dobré i tři dny jít sám horami a nikoho nevidět. Nikoho neslyšet. Nikoho nepotřebovat. Jít pěšky do padnutí. Nebo pěkně dohromady: jít a málo jíst a nikoho nevidět. Člověk si pak víc váží klidu, jídla, přátel.

Kraj, který se k takové cestě asi nejvíc hodí, je Velká Fatra. Mohutné, od ostatních horstev oddělené pohoří a dosud poměrně málo dostupné. Poměrně. Šel jsem před lety jednou Velkou Fatrou a zažil tam skutečné okouzlení krajinou, horami a samotou. Šel jsem po západním hřebeni, který se táhne vysoko nad Lubochňanskou dolinou, která od severu vniká až do středu Velké Fatry. Hřeben začíná nad údolím Váhu horou Kopou. Hrozně strmý kopec, k padnutí. V údolí Váhu jsem také viděl posledního člověka. Pak tři dny nikoho. Hřebenová cesta vedla lesy, které mně tehdy připadaly hrůzostrašně divoké a jejich stromy křivolaké. Na stezce občas medvědí trus. Kapradí nad hlavou. Bukové houštiny, stěží průchodné. Černé smrčiny. Také ale moc borůvek. Za horou Klakem končila turistická značka a dál jsem se musel starat sám.

Myslím, že druhou noc jsem spal na Malém Lysci. Ve večerním slunci se pode mnou rozkládal hornatý kraj. Hory do nedohledna, nikde světýlko. Před tím jsem ještě nikdy nebyl v krajině, kde na všechny strany není vidět nic jiného než hory. Na vysoké hřebeny v dálce ještě svítilo zpod obzoru červené slunce, údolí již byla temná. Lesy hučely a mně bylo zvláště. Usínal jsem daleko od lidí, nikdo na světě nevěděl kde skládám hlavu. K tomu jsem měl hlad a žízeň, sotva jsem pletl nohama. Připadal jsem si nepatrný jako myška ale přesto – pěkný pocit! – samostatný.

Šel jsem tak po Fatře asi tři dny. Ráno jsem si vždycky zpíval, dopoledne jsem mluvil sám se sebou, odpoledne mě přepadávala beznaděj z daleké cesty, večer přišlo usmíření a zase jsem si zpíval. Bylo přenáděrně ve Velké Fatře v polovině září. Pastevci již sehnali ovce do nížin a hory byly liduprázdné. Polomrtvý hladý jsem se doplazel na planinu mezi Černý Kameň a Kračkov. Ležím a přemýšlím. Náhle vidím: přes hole ke mně krácejí dva lidé. Živé bytosti po dlouhé době. Dva lovci. Došli ke mně, posadili se, vyptávali, medvědy mě strašili. Pak vybalili pečené kuřátko, jedli, olizovali se, mastnotu z brad utírali. Dojedli, kosti zahrabali. Počkal jsem až zajdou do kleče a pak kosti po psím způsobu vyhrabal. Hlína skřípala mezi zuby, ale ptačí kostičky byly měkké, dobroučké.

Líbilo se mi tehdy na Velké Fatře. Je dobré dát si občas pěkně do trika.

4. chlapecký oddíl

LVÍČATA

Rampo, můžeš nám velmi stručně říct něco o vašem oddíle?

Jsme oddíl s mnohaletou tradicí, který se v poslední době zaměřuje na výchovu dětí a k probuzení jejich vztahu k přírodě. Zároveň pořádáme několikadenní poznávací akce do českých hor a v poslední době se čím dál častěji objevujeme na lodích.

A pár slov o vedení Lvičat?

Vedení oddílu tvořím já, tedy Rampa a oddíl vedu už asi rok a půl, kdy jsem ho přebíral od Šmudly. Zástupci jsou Mira s Marou, které jsem si po příchodu do funkce vybral a myslím, že jsem nikdy nelitoval.

Pokud myslíš otázku tak, že bych měl představit sebe, tak já jsem vstoupil do oddílu někdy v roce 1990. O 2 roky později jsem vedl velmi známou družinu Gingaře a v roce 1993 jsem se stal zástupcem vůdce oddílu, kdy jsem sekudoval Pípopi. V roce 1995 jsem po prvé převzal oddíl. Pak v roce 1999 a naposled roku 2004 kdy ho vedu dodnes.

Co by jsi nám řekl o akcích, které Čtverka pořádá nejen pro sebe, ale vně oddílu?

Každým rokem, většinou ke konci února pořádáme velkou náborovou městskou bojovou hru Hon na Širokka, kterou náš oddíl letos pořádal minimálně už po patnácté.

Kromě toho, se zapojujeme do tradičních střediskových akcí např. Den země, či Valašské záření, což ale neorganizujeme přímo my.

A jak velkým oddílem jsou Lvičata?

Náš oddíl má v tuto chvíli 22 registrovaných členů, ovšem ve skutečnosti je nás o něco víc. Asi 25. Kluci jsou rozděleni do třech družin (Gingaři, Kondoři a nově jsme založili roverskou družinu, která si dala pracovní jméno Muži). V září předpokládáme, že ještě přijde pár Vlčat.

Víš jak dlouho působí váš oddíl na vsetínském „oddílové scéně“?

Lvičata nepřetržitě působí už od roku 1979, takže letos oslavíme 26 let naší nepřetržité činnosti. Ve skutečnosti náš oddíl spatřil světlo světa již roku 1973. Musím zde zmínit, že roku 79 náš oddíl spoluzakládal i Dazul, který asi roku 1997 stál u zrodu vaší Kateřinické Šestky.

Máte v oddíle nějakou hodně oblíbenou hru, jejíž pravidla by jsi nám mohl alespoň stručně nastínit?

Naše oblíbená hra se hraje hlavně při jakékoli práci a jmenuje se Zašij se kde můžeš. Princip hry spočívá v tom, že po

rozdání práce, se kluci zašijou kde to jen jde a vylezou až po té, co nebezpečí pomine. Na prověřovače naši dva nejmenovaní členové tuto hru zdokonalili o pasáž zaměstnej ostatní a zašij se, kdy při hrabání trávy zaměstnali nejmenovanou dvojici Papučářů a zmizeli do stanu hrát karty.

Ale teď doopravdy: všichni jsme propadli karetní hře Bang!

Jaký byl váš poslední letní tábor?

Náš letošní tábor byl poprvé s Vlčaty a hned na Slovensko do hor... Myslím si ale, že se nám velmi povedl, i když skončil předčasně kvůli povodním. Rozhodně nezapírám, že jsme z něho měli veliký strach, nevěděli jsme co od této konfrontace čekat, ale Vlčata mezi nás výborně zapadly a my mezi ně, což bylo dokonalé. Oproti předpokladům jsme měli i plno společného programu, které Vlčata velmi oživilo. Velmi nás potěšila i vaše návštěva, škoda, že jste se nezdrželi dýl...

Když se tak zamyslíš a měl by jsi teď z fleku říct co považuješ ty osobně za největší úspěch Lvíčat...

Co považuji za největší úspěch oddílu? To je otázka opravdu na tělo a nebudu zastírat, že mě zaskočila.

Pokud pominu spíš dílčí úspěchy, jako letošní Hon na Širokka, kterého se zúčastnilo asi 105 lidí, či tábor s Vlčaty, nebo stále lepší umístění ve Svojsíkáčích, myslím, že to je asi fakt, že

jsme tady! Ještě po 25 letech to nemíníme zabalit, ba právě naopak, doufám, že nás bude víc a naše činnost se zkvalitní.

A pokud to není příliš diskrétní - co vás nejvíc pálí?

No tak těch problémů je více, ale hlavně chceme stabilizovat družiny a najít vhodné nové rádce. Potom bychom chtěli dostat do oddílu nováčky a udržet si je. V posledním roce se nám podařilo získat asi 12 nováčků a drží se jen 4. Stále větší problémy nám (myslím tím vedení) dělají roveři.

Oddíl už pár let vedeš a asi jej nechceš vést až do smrti. Už víš, kdo tě vystřídá?

Tak to ani náhodou. Mám vytipovaného jednoho člověka ale myslím, že to je ještě daleko. Je ale fakt, že na to stále myslím, protože člověk může třeba onemocnět... Snažím se tedy aspoň na zkoušku do vedení oddílu hodně zapojovat starší kluky ať se toho co nejvíc naučí a sbírají zkušenosti.

No a naše obligátní otázečka - chceš ty nebo celý oddíl Lvíčat vzkázat něco ŠESTCE?

Ogaři a cěrky mám vás rád. Mějte se co nejlíp, bojujte a ve zdraví se dožijte nejmiň tolika let co my. Jste přece naše krev...: -))) Tím na rážím na odpověď na otázku jak dlouho fungujeme.

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde je zachycena téměř každá akce, která se v oddíle předchozí měsíc udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

(Sojka - 1.D) 7:00. Budík. 7:30. Barák. Mája. 7:40. Hypernova. Tranzitek. Kola. Jedeme. Nový Hrozenkov. Kola. Sláva. Jedeme dál.. Velké Kerlovice. Tabule. Vysedáme. Památník. Záchod. 15 minut. Start. Šlapeme kopec. Nešlapeme. Jdeme. Funíme. Jsme o samotě. Třeštík. Sláva. Mapa. Sledujeme. Jedeme dál. Vysoká. Deska. Kolo. Mája. Kaluž. Kopec. Mobil. Mira. Smích. Jedeme dál. Kopec. V dále. Mira. Kecka. Musíme šlapat. Jídlo. Pití. Foťák. Jedeme dál. Čarták. Soláň. 12:00. Oběd. Jedeme dál. Čekáme. Ferda. Kolo. Bahno. Nejede. Klacek. Jedeme dál. Bahno. Kaluž. Bahno. Kaluž. Pád. Bahno. Traktor. Jedeme dál.

Čekáme. Ferda. Pedál. Ulomený. Jedeme dál. Kopec. Čekáme. Ferda. Blatník v ruce. Špinavý. Feda. Čistí. Svištíme. Mobil. Mira. Jedeme dál. Mira. Dřepí. Foťák. Nééé. Kecka. Jídlo. Pití. Jo. Cáb. Kačice. Kousek. Jedeme? Jedem! Asfalt. Kopec. Tranzitek za zády. Cesta. Mrtě. Kudy? Kam? Mája. Ví! Ferda. Kolo. Řetázek. Zaseklý. Ferda. Opravuje. Mája. Opravuje. Mobil. Mira. Voláme. Příjdu. Spravím. Jedem dál. Bahno. Fuj. Dědina. Jaká? Jedeme. Víme kam? Hmmm. Sláva. Škola. Jablůnka. Brzdy. Nebrzdí. Jedeme. Ratiboř. Čas. Není. Mira. Jede. Nasednem. Kačice. Dazul. Vyhlášení. Nevyhrali jsme. Jakto?. Buchty. Poberem. Jedeme na Vsetín.

(Delfínek) Nedočkavostí jsem nemohla ani dospat, jak jsem se těšila na brigádu na Bařince. Na zastávce se nás sešlo něco kolem 10. V autobuse nás už čeká Kikina, Lojza a Romča. Na Vsetíně si trochu zaběháme, aby nám neujel vlak. Ve vlaku jsme si povídali a cesta nám rychle uběhla. Z Karlovic na Razulu jedeme autobusem. Zdoláváme kopec na kterém stojí Bařinka. Tam nám Rampa rozdělí práci. Já s Kikinů skládáme dřevo, potom jdu pomoci třepat deky. No fuj, tolik prachu. Po množství vykonané práce odjíždíme domů. Tato brigáda se mi líbila.

(Dazul) Letošní brigáda na Bařince byla zorganizována úplně nejlíp za posledních sto let. A na výsledku to bylo poznat. Když jsme z Bařinky odjížděli, byl způlky hotový chodník ze zatravnováků, dodělala se opěrná zídka na plošince pod latrinou, nařezalo se hafo dřeva a naplnil skoro celý dřevník,

Od rána jsem řezal s motorovkou vyvrácené stromy nad Bařinkou a okusil jsem si tak alespoň vzdáleně pocity dřevorubce. Na konci dne jsem měl ruce vytahvané jako opičák a motorovku jsem nemohl pořádně zvednout, když jsem řezal ve výšce zaklíněný strom. Ale usínal jsem spánkem spravedlivých.

(Fialka) Tož, vyrazili sme v šesť ráno smer Vsetín. Dorazili sme na stredisko a tam vzali určité veci a odjeli ke Kulturnému domu. No bolo také vedro až sme prímrzali k zemi. Nejdříve sme museli postaviť stánek. No po zjištění, že v jednom stánku je zkřivená tyčka sme usoudili to, že ten jeden stánek bude z částí dvou stánků.

Po úspěšném složení stánku za pomoci izolepy a moc a moc tyček se skupinky pro vybírání po Vsetíně, rozběhly do ulic. Nebyli ještě zmalovaní, protože Mája zjistila, že všechny drogerie, papíráky a další obchody otvírají až v osm. Já sem zatím fotila, lepila,

držela, podávala a spínala se do výšek. Tyto činnosti nás vykonávalo hodně akorát Fanta chystal dataprojektor a ozvučení.

Jak se otevřely obchody Mája do nich vlétla a všechno koupila, šla všechny nalíčit, dodala eurosložky, atd. Asi kolem deváté sem šla i já s Ovčů vybírat do ulic. Bylo to zajímavé, hlavně některé odpovědi.

Ve dvanáct jsme se zašly najíst většinu lidí už začínaly bolet nohy. Pak sa šlo znovu vybírat. Lidé už byli decentně rozladění z práce.

Vybralo sa aj celkom hodne a všem co přispěli třeba ve své obci moc děkuju. Pak sa to už enom uklidilo a šlo sa dom.

(Zub) Stejně jak vloni, tak i letos bylo na Bařince tradiční setkání činovníků – SEČIN. Náš oddíl jsem tam reprezentoval já (ze své pozice vůdce je to pro mě téměř povinnost a samozřejmost) a Kikina.

Řekl bych, že proti loňsku to byl jen slabý odvar, ale to vůbec nevadilo. Probíhalo to velice v pohodě bez hádek

a bůhví čeho všeho. Jednat se začínalo poměrně pozdě a končilo se brzy. Díky Výseči se spousta témat přesunulo na ni. Letos jsem byl spokojen i se servistým (Dvojkačky). Ráno byl uvařený čaj a jídlo bylo vynikající. Zkrátka, nebylo to nejhorší, no a příští rok nanovo, šak můžete jet se mnou aj někdo jiný.

(Delfínek) Sedím na lavce a už se těším na Pašeráky. Jojo pašeráci - skvělá hra a přijde na ně vždycky plno nových lidiček. Už přichází Janina a říká nám co a jak. Rozdělujeme se až v lese. Samozřejmě jsem pašerák ve skupince s Chytrým, ale my máme figl. Chita vzala izolepu, takže si to můžeme kdekoliv nalepit. Po dlouhém boji jsme skončili třetí, ale nevadí - hlavně že jsme si zahráli. Byl to super den.

(Janina) V úterý ráno se zdálo, že bude krásný den. Mezi mraky prosvitovalo sluníčko a listí bylo zlaté. Během dne se zeškaredilo, slunko zalezlo a bylo nijak. Říkala jsem si, že to dneska s téma Pašerákama asi nebude nic moc slavné. Když jsem se blížila ke kostelu dolehy ke

mně hlásky dětiček, asi tam přece jenom někdo je, říkala jsem si. A byl.....

Bylo nás tam (když počítám Barču, sebe a Petku) rovných 30!!! Byly to převážně naše světlušky a vlčata, ale dívalo se na mě i 7 nových tváří.

Pašeráci pašovali o 106, vojáci se snažili, ale stejně jim to bylo marné. Pašeráků bylo jako much a tak bylo zboží za pár okamžiků na druhém břehu řeky, za hranicemi státu. Nevím jak je to možné. Ale opět vyhráli Modří pod vedením Medvěda, druží byli Zelení pod vedením Vápna a třetí Žlutí pod vedením Chytrého. Všichni byli šikovní a doufám, že si dobře zahráli. Moc se mi to líbilo a tak myslím, že by jsme to mohli zase někdy zopakovat...

Dinotické srubostavení

21.-23.10.2005

(Medvěd) Jednoho dne, zdá se mi že to bylo v pátek, jsme měli jet na brigádu do Dinotic. Kolem pěti hodin přijel Dazul a řekl že už jedem. Tak jsme naskákali všichni do auta a jeli jsme. Na středisku jsme naložily jakési věci a Máju a už se jelo. Cesta byla docela dlouhá. Jak jsme dorazili na místo tak jsme si ve dvojicích postavili stany. Jak jsme je postavili, tak jsme se šli najíst a do hajan.

Ráno mně probudily kopance do hlavy od Cipíska. Jak jsme už byli všichni vzhůru, tak jsme se nasnídali a šlo se pracovat. První jsme měli nanosít jakési stromy. Poté co jsme je dopravili na místo tak jsme si docela oddychli. Po této práci jsme začali stavět srub. Dělala se střecha, zpevňovaly se základy a jiné potřebné

práce. Obědvat jsme šli kolem 12.00. Po obědě jsme začali dodělávat práce, které jsme nestihli dokončit před obědem. Jak nastala doba večere tak se pomalu začali dodělávat rozdělané práce a uklízet věci.

Po večeri jsme si šli zahrát hru kterou vymyslel Cipísek. Ještě před tím než začala tato hra, tak přijela Sojka a Gori. Po této hře jsme ani skoro nedolezli do stanů. Ráno jsem se probudil u povídání Fanty a Zuba.

Po snídani se šla dělat latrina a střecha na srubu. Chvilí po snídani nám přijeli pomoci ještě Miris a Dazul. Jak už byli všechny věci hotové tak jsme si zbalili věci a jeli jsme domů. Tato brigáda si myslím že proběhla úspěšně, ale mohlo nás být víc.

(Zub) Přiznám sa, že v pátek jsem byl tak utahaný, že kdyby se mně chtělo jak se mně nechtělo, tak bych do Dynotic jel už v pondělí.

Vyrazili jsme v pátek večer. Dazul nás vysadil, vyložili jsme vercajk a odjel. Udělali jsme oheň a začali si vařit dobroty. K tomu sa začaly vykládat různé příhody z různých situací. Škola, puťák, tábor, družinovsky... Cipísek skákal metr do výšky jak sa chechtal a slzy nám tékly od smíchu aj od dýmu.

Ráno sa pojedlo a šli jsme dělat. Ze začátku sa moc nedařilo, moc jsme přemýšľali, holt nejsme tesaři a neděláme to každý deň. Ale pak už to šlo. Kopala sa latrina, sékla a odnášala tráva, pálily haluze, kopaly dŕy na slúpy (pěkné tlusté kúláče) a osazovali se, pěkná sranda...makačka jak prase. Dodělávali jsme zvýšený věnec na kostře srubu. Myslím, že sa porvalo fakt dost práce. Večer dorazily cěrky ze Vsetína a tím začla šílená niekoľikahodinová hoňkoschovka do které sa zapojili skoro všeci.

V noci jsme měli návštěvu místních chlapců. Hoši šli z hospody a zašli si 5 kiláků s dvěma pytlama šindela na zatopení ve čtvrt na 3 ráno jen proto, že si mysleli, že si budem chtět pokecat. Já s Fantů jsme s nima kecali až do 4. Děs běs. Byli ale v pohodě, ale nechtělo sa jim spat a nám jo.

Ráno jsme jeli s Kecků dom. Ostatní pokračovali v práci.

Jak sa mně nechtělo, tak musím říct, že to byla super akce, při které jsem si opravdu odpočinul. Fyzicky ne, ale psychicky určitě ano. Fanto dík, byla to superně připravená akce a vám ostatním díky, že jste jeli. Bez vás by to nešlo.

(Kecka) Vyjíždíme v pátek večer. Nakládáme u Anity centrálu a na středisku křoviňák a Máju.Frčíme do Dinotic. Vykládáme věci, nahazujeme celtu a stavíme stany. Večer kecáme a jdeme spát asi až kolem druhé ráno.

Vstáváme, posnídáme a rozdělujeme si práci.Zub s Radimem sa vrhajú na stavbu, Pája s Vápnm kopajú jámy na stromy a my s Májou, Medvědem a Cipískem jdeme do lesa na dřevo. Zavětrováváme most a doděláváme poslední schodek..

Jdeme postavit první a druhý kmen. Průběžně kopeme latrínu. Po malém incidentu kdy mě Mája

chtěla vyfotit hore nohama a přitom zaletěla po hlavě do latríny jsem myslela že si zlámala vaz. Naštěstí jí nic není a drabeme se obě z jámy. Oběd a zase práce. Večer jíme a přijíždí návštěva ze Vsetína. Ogaři blbnou a hrajou na schovku. Z hecu jdeme s Májou a Fialkou hrát taky. Pak se přidává Radim se Zubem. Blbneme tak asi až do půlnoci, kdy padáme únavou. Schováváme sa na stromě, u stanu, v bažinách, za slúpem, v příkope no prostě všude. U ohňa si sušíme boty a nožky, které máme durch mokré. Ještě kecáme a pak jdeme spát. Asi tak za hodinu se probouzím a slyším nějaké cizí návštěvníky jak nás volajú ať jdem za nima ven. S Májou tak přemýšľíme jestli se dá zavolat policie i bez signálu. Nakonec vylézá Radim se Zubem a uklidňujú návštěvníky. Potom s nima kecajú prý do čtyř do rána.

Kolem osmé se probouzím a vidím že se Zub vzbudil stejně jako já. Balíme si věci a jdeme na vlak. Od chaty je to pěkný kus cesty a k vlaku jdeme hodinu. Snažíme se chytit stopa. Sice nás jeden hodný pán svezí jen jednu zastávku ale ušetřená koruna, ve vlaku si nás paní průvodčí nevšímá a jedeme na Vsetín zadarmo. Na Vsteíně kupujem lístek, nasedáme na vlak do Jablůnky, kde nás čeká auto domů. Zbytek ještě pracuje a kolem páté večer se vrátili domů.

Přejezd Velké Fatry na kolech

22.10.2005

(Jirka Homolka – Dick) Když jsem v úterý po sobotním přejezdu přišel do školy učit, ozvalo se z vedlejšího kabinetu od kolegyně jízlivě „tak jak jste si užili na horských kolech v sobotu na Fatře a prý jste ani moc kola netlačili. A co odjezd v jednu ráno...“.

Ano některé zprávy se šíří opravdu velmi rychle, takže asi všichni už všechno víte. Tedy telegraficky: i když bylo krásné podzimní počasí, bláta bylo dost (ale tak už to na horách a v přírodě bývá - ideální podmínky bývají zpravidla pouze před televizorem).

Odjezd v jednu ráno se opravdu nevydařil – U tabulí se zjistilo, že Tranzit firmy Lachim je asi nemocný (diferenciál) a tak následoval návrat na Vsetín, kde část výpravy odjela do Kateřinic pro jiné auto a část vyměňovala žárovku u levého světlometu mého Focusa (byl jsem varován, že vyměnit žárovku není u těchto dokonalých strojů tak jednoduché a byla to pravda). Když jsme ve čtyři ráno vyjeli, měli jsme pocit, že jsme si svou porci smůly už vybrali, ale jak sa říká, „čert s.re vždy na větší hromadu“. Paní pohraničnice zjistila, že týlové zabezpečení naší akce Radek má propadlou občanku a ještě k tomu se ji snažil uplatit řidičákem. Takže zabavila pas Dazulovi a Mirisovi a vydala jim je, až jsme Radka na jednom kole vypravili zpět k Tabulím, čímž jsme ztratili jedno kolo a týlové zabezpečení převzal bratrsky jeho bratr Miris. O té doby nějak lépe spím, jak su klidný, že jsme dobře hlídání našima pohraničníma složkama (je to hezký pocit). Co mne fascinovalo – Dazul byl pořád klidný a vyrovnaný (už asi se vším). Bývala s ním při takových situacích větší sranda.

Když začal Miris bloudit nad ránem v Žilině,

mírně jsem zpanikařil a s Hadžimem jsme převzali navigaci do Harmanca. V Harmanci sa probral Dazul a řekl, že horskou cestu na Královu studňu už zná. Asi po půl hodině jízdy do kopca otočil auto a řekl, že to tady zná, že je to špatně a že musíme kousek níž a pak už jet přímo na kolech do kopca. Jak sa později ukázalo, otočili jsme auta v místě kousek od Králově studni a dobrovolně si dali pár set výškových metrů navíc (aspoň jsme sa zahřáli).

O půl desáta jsme na Křižné a mraky sa roztrhaly – a opět tu byl krásný endorfiny vybičovaný pocit absolutního blaha na hřebenech hor. S nadšením dorážíme a snídáme na nejvyšším vrcholu Velké Fatry – Ostriedku. Výhledy jsou nádherné, do zlatova a červena zbarvené boční zalesněné hřebeny, v údolí inverzní oblačnost. Odtud naše cesta vedla do sedla Kyšky a nádherným stoupákem na Ploskou. Odtud pak sjezd na Čiernu vodu a lesnatým terénem částečně i lavinovými traverzy (letní cesta) do sedla pod Rakytovem. Odtud pak traverzem Rakytova na Skalnú Alpu. Když už jsme sa cítili tak nějak příjemně unaveni (já osobně spal noc před akcí ca 2 hodiny) objevil se před námi cíl cesty – Smrekovica. A odtud super 6ti kilometrový sjezd na parkoviště Pod suchým. Tam nás uvítal Miris slovy, že zaspal v autě u puštěného rádia a vybila sa baterka. To nás ale nemohlo rozházet – auto jsme nastartovali roztlačením (jako zamlada) a dál nás čekalo mytí kol, dovoz druhého auta a hurá domů.

Ano mnozí si řeknete, že taková pakárna nemá smysl – ale jak říká klasik: „chvála bláznovství“. Děkuji všem spolujezdcům (Dazulovi, Milanovi, Hadžimovi, Tutíniovi, Mirisovi) za příjemnou pohodovou společnost a rád bych se s nima zase na nějaké akci potkal.

(Kecka) Vyhlížím auto a marně přemýšlím kde asi můžou být. Určitě sa zdržali v klubovně pak asi jeli ještě k Anitě nebo k Zubovi a je možné, že šli ještě do obchodu. Konečně po 45 minutách nastupuju do Iveca kde je Ondra a plno dalších věcí. Ještě vyzvedáme Sojku, která čekala na nás celou hodinu. Ondra si rozprostírá celtu na stolek (centrálu) vytahuje rohlíčky, salátek, kotolu a začíná stolovat. Sice se mu všechno sype z jedné strany na druhou, ale viditelně mu to nevadí. Zastavujeme u benzínky a Mira se nás ptá jestli chceme zmrzku. Já si v duchu klepu na čelo jestli mu nehráblo, protože my vzadu mrznem. Nakonec nám podává ledňáky a my je s chutí a se zmrzlýma rukama sníme.

Vykládáme věci pojíme a jdeme dělat. Já se Sojkou jdeme dodělávat latrínu a ogaři sa vrhají na stavbu. My se pokoušíme udělat střechu. S velkou námahou a naším big hřebíkem střecha stojí. Teď testujem jak velké uděláme díry v latríně. Vidím že to bude těžká domluva, protože každý má namysli jiný rozměr. No nějak jsme to tam nabašili, sice nám chybíja dveře, ale latrínu jsme oficiálně už otevřeli.

Pak vyrážíme na desky na Bařinku. S ivekem sa vrháme až skoro k Buku, kde jsme zapadli a museli tlačit. Dazul nachází super polňačku která nás dovede až k Bařince. Tam naložíme desky a po malé chvíli nám musíja jít obyvatelé Bařinky pomoci tlačit, protože ve třech bychom Dazula nevytlačili. Jdeme zpět a vyhazujem Ondru na vlakáči. Vykládáme

desky a skládáme je nahromadu za chatu. Ještě doděláváme zástěnu na latríně a ogaři nahazujů krov. Tma už byla v sedum a tak ogaři zapínajů centrálu a rozsvicujů světlo. Večer dodělajů poslední sedmý krov a končíja. My zatím stavíme stany. Ani nevím v kolik, ale vyrážíme s Radimem chytat signál na mobil, kdesi daleko do kopca, kde jsem ještě nebyla. Vykládáme a kolem půlnoci jdeme spát. Nevím sice kolik v noci bylo stupňů , ale mě byla strašná kosa.

Sojka brzo ráno odchází a tak zůstávám sama ve stanu. Když vstávám už hoří oheň u kterého je Radim s Dazulem. Mira se jako vždy hrabe ze stanu poslední.

Jde to jako po másle nahazujeme krovy jeden po druhém, za chvílu už jsou všechny. S Dazulem zakopáváme důry u stromů. Lezu nahoru a s Dazul mi podává zespodu desky, které použijem na střechu. Já zase podávám desky ogarom až na střechu. Celou střechu zakrýváme plachtama, sušíme stany a jedeme kolem 12 dom.

(Anita + Radek) Hlavní město: Hospoda U Vilíka. Rozloha: 16 m² + přístavek. Počet obyvatel: 18. Přírodní zajímavosti: sopka Mauna Kea (Vyhlička), Mauna Loa (Skalní město), Národní rezervace – Haleakala (Pulčínské skály na ostrově Maui). Hlavní odvětví: cestovní ruch 6. koedukovaného oddílu .

Počátky dobývání Hawaie jsou úzce spojeny s ochotou místního šamana Křížového, bytem Kateřinice č.p. 278, propůjčit klíče a nechat nás vstoupit na posvátné místo ostrova.

Po zajištění finančního obnosu na pokrytí expedice se 28.10. 2005 skupinka osadníků, počtem 18, vydala vlakem směr Lidečko – Ves. První část expedice proběhla nad očekávání v poklidu- k překvapení všech se vysedlo správně.

Úspěch první části expedice nás uspal na tolik, že jsme nasadili vysoké tempo a nevšimli si slabších kusů, kolébajících se od jedné strany cesty k druhé a požadujících kufr na kolečkách. Přes všechny nesnáze v čase 9:30 byl Hawai dobyt.

Po zabezpečení tábora a nezbytných formalit byl zahájen průzkum geologicky velmi zajímavého a náročného terénu ostrova. Krása ostrova doháněla některé členy až k vědeckému fanatismu. Žádná skála, sopka a jiný šutr nezůstal ušetřen. Trasa objevné cesty vedla přes sopky – Mauna Kea a Mauna Loa. Náročnost tohoto podniku dokazuje případ fyzického vyčerpání a následujícího zkratu v podobě neobvyklého usnutí pod skalním útvarem – Malé město. Zdezorientovaná a vyčerpaná světluška – Opice zaspala dřív

než stačila dosednout na magmatickou vyvřelinu. Přestože tato vyvřelina nebyla ještě dostatečně vychladlá, její žár Opici nedokázal probudit. Spala, jak poleno. Obětavým zásahem ostatních, se podařilo Opici ochránit před popáleninami a tak praktickou ztrátou prvního člena expedice.

Tento zdvižený prst nám byl znamením, že prodnešek objevitelských aktivit stačilo.

Po návratu do základního tábora, plný dojmů a vědeckých poznatků se každý vrhl do zapisování a dokumentování.

Den jsme završili na těžké podmínky bohatou večeří a ti z nás, kteří toho ještě neměli dost diskutovali při kytáře a domorodých tanečnicích o proběhnuvším dni. Pak již každého zmohla únava a šlo se spát ...

29.10.2005 - V noci byly slyšet bubny. Chystáme se na evakuaci tábora. Tyto řádky píšeme ve spěchu je slyšet vzdálené řvaní býka

(Opica) Pátek 28.10.2005. Měli jsme jet na Hawai. Řekla jsem to mamince těsně před tím, ale nedopadlo to dobře, maminka mě seřvala. Tak jsem si sbalila a radši jsem šla spát, abych to všechno stihla.

Ráno: vstala jsem a šla jsem si vyčistit zuby. Oblekla jsem se a šla jsem ke kinu. Janina tam čekala. Nasedli jsme a jeli jsme. Pak jsme šli asi 500m po hlavní cestě a pak 1,5 km do kopce. Jak jsme se blížili k cíli tak jsme viděli nádherné skály. Jak jsme přišli, vybalili jsme si a šli na ty skály. Jako vždy jsem usla.....

(pro ty co neví co to znamená když Opica usne: znamená to, že usne kdykoliv a kdekoliv i v sedě mezi skalami...)

(Bohouška) Sobota 29.10.2005. Ráno jsme vstávali v 8.00 h. Služba v 7.00h. K snídani jsme měli chleba se sýrovou pomazánkou. Po snídani přišla Sabinka s Petřem. Všichni jsme odešli na skály a služba vařila rizoto. Po obědě odešla Kikina. Potom jsme šli skládat dřevo. Anita, Fialka, Delfínek, světlušky a vlčata šli hrát na lůku hry. Pak jsme šli hrát na jinou lůku hry, ale všichni. Po cestě z louky jsme hráli zvířata. Článek musíme psát při petrolejce, protože tu není elektrika. Smutně koukám a čekám na večer. Mám hrozný hlad.

(Vápno) Tož začnu tím, jak jsem musel vstávat v 7.00h, ale vůbec se mi nechtělo vylézt ze spacáku. No a nakonec jsem se překonal, šel jsem vzbudit Očka, aby zatopila já abych nachystal snídani (chleba se sýrová pomazánka). Hned po snídani jsme se domluvili, že půjdeme k Pěti kostelům. Jak jsme sešli kopec, tak jsme se chtěli schovat Radkovi, že ho pak lekne, Anita říkala že ho už vidí, ale Radek šel úplně než jsme mysleli. No tak jsme to pak vzdali. Pak jsme se s nima potkali. Za pár minut jsme už jsme došli k Pěti kostelům. Hráli jsme soutěže kdo dál doleze po stěně skály, vyhrála to Štěpka. Potom jsme vyšli Pulčiny tu horší cestu, kde jsme se dívali na krásný výhled. Jak jsme se vrátili na Hawai tak už nás volali na oběd. Po obědě jsme sekali dřevo na topení. Po dřevě jsme hráli buldoky. Po buldokách byla dobrá večera (gulášovka), které jsem sa přejed. Potom jsme hráli karty a potom jsme šli spát.

(Káťa) Ráno jsme vstávali v 8.00 h a nikomu se nechtělo. A služba musela vstávat v 7.00h. Trvalo to dlouho než všichni vstali. My jsme chudáci museli čekat než všichni vstanou. Za dvě hodiny jsme vyrazili na túru, ale služba musela zůstat v chatě a vařit oběd. My už jsme měli oběd uvařený a oni nikde. Za chvíli přišli návštěvníci. Jak přišlo pět lidí ze skal tak návštěvníci odešli. Zanedlouho přišli další a už se mohl podávat oběd. K obědu bylo rizoto. Po obědě jsme hráli hry. Po chvíli odešla Kikina. My jsme skládali dřevo a než ho Medvěd nasekal hráli jsme hry. Za necelou hodinku jsme byli zpátky. Uklízeli jsme dřevo a jak jsme ho složili, šli jsme pojest perník. Pak jsme šli na louku hrát hry. Byli jsme tam asi dvě hodiny. Při zpáteční cestě jsme si zahráli na zvířata. Pak jsme šli do chaty. Služba vaří gulášovou polévku.

Schůzka s rodiči - 18.11.2005

Dovoluji si Vás všechny pozvat na schůzku konanou 18.listopadu v 18:30 hod. v Kateřinické klubovně. Pokusíme se vám odpovědět na všechny vaše dotazy a pohostíme vás výbornými buchtami a kávou či čajem.

Premiérově bude promítnut nový oddílový film, kde účinkuje i váš potomek. *Pevně věřím, že se sejdem v hojném počtu. Děkuji - za ŠESTKU - Zub*

listopad 2005

4.11. – oddílový pátek

Přijďte pomoci stavět bobrům hráze a ti nejlepší stavitelé budou přijati do bobří rodiny. Bobrům zdar!!!!

5.11. - koncert v kostele

(Žamboši, M.Trchová, Š.M.Rak)

7.11. – slav.zahájení stavby

ve 13:00 v Březinách - omluvenky do školy u svých rádců

11.11. – oddílovka

Budeme vyrábět draky na naši podzimní DRAKIÁDU. PS: S sebou vřchno potřebné pro výrobu (špajdle, lepidlo, provázky a výtvarného ducha)

12.11. – družinové výpravy

17.11. – Městské lázně Vsetín

Čtvrtek v bazénu - více info u Zuba.

18.11. – oddílový pátek

Drakiáda (soutěž o nejhezčího draka, nejlepšího letce a o černého draka mezi draky).

18.11. - schůzka s rodiči

premiéra nového oddílového filmu !!!

25.11. – oddílovka

Kdo z vás je nejlepší Trrr?... Bandita???

27.11. – Kurz westernového umění

(4.11. – středisková hra – Černé čepičky)

(11.-13.11. – Dračí doupě)

Skauting to není jenom příroda, akce, charita atd, ale i kultura.

Proto jsme ve spolupráci s kateřinickým sborem ČCE zorganizovali pilotní koncert.

A tak si vás i široké hudbymilovné přibuzenstvo dovolujeme pozvat na

folkový koncert

v kateřinickém kostele v sobotu 5.listopadu 2005 od 17:00 hodin.

Vystoupí

ŽAMBOŠI (Vsetín)

MARTINA TRCHOVÁ (Praha)

JAN MATĚJ RAK (Radotín)

Vstupné dobrovolné - na pokrytí cestovného pro účinkující.

Na místě bude možno zakoupit originální CD od účinkujících.

prosinec 2005

2.12. - oddílový pátek

4.12. - Mikulášský seminář v Praze

9.12. - oddílovka

16.12. - oddílový pátek

17.12. - středisková Vánoční Akademie

23.12. - oddílové Vánoce

27.-30.12. - Polární výprava

30.12.-1.1. - Silvestr (RS a OS)

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).